D • N
24/2 1951

Den norska upprustningen

Vid årsskiftet meddelade norske försvarsministern att regeringen förberedde en ny kraftig framstöt på försvarsområdet. I trontalet upprepades detta löfte, och för några dagar sedan utvecklade statsrådet Hauge ett program som inom kort kommer att ta formen av ett omfattande förslag till stortinget. Det är fråga om en modifierad tvåårsplan, en forcering av den upprustning försvarskommissionen begärt. Vid slutet av 1952 skall man uppnå ungefär samma resultat som kommissionen tänkt sig tre år senare. Merutgifterna uppskattas till 400 miljoner 1951 och 1952, i allt inemot 700 miljoner om året. Ändå skulle det inte räcka — "vi behöver ju en större insats än Sverige" från sitt gynnsammare utgångsläge, anmärker Arbeiderbladet (s) —, men hjälpen utifrån och planläggningen tillsammans med de västliga demokratierna gör det möjligt att nå betydligt längre. Aftenposten, högerns huvudorgan, instämmer: Genom Atlantpakten har Norge fått en ovärderlig hjälp från Amerika. "Försvaret av Norge är inte längre bara ett enskilt litet folks strävan att skydda sitt land, det är ett led i den fria världens kamp för sin frihet och fred."

Försvarsministern påpekade i stortinget att den amerikanska krigsmaterielen uppgår till "utomordentligt höga siffror" och långt överskrider försvarskommissionens kalkyler beträffande nödvändiga extraordinära anslag. Militära sakkunniga räknar i allmänhet med att Nordeuropa i händelse av krig "kommer att bli utsatt redan i första omgången" — detta har för regeringen varit avgörande. Nordeuropa hotas från norr och från söder, varvid det största hotet — "förmodligen också det centrala hotet strategiskt sett" — utgår från söder. Risken för ryskt anfall över Danmark, över Syd- och Västsverige bedöms alltså som utomordentligt allvarlig. Svenska experter lär inte bestrida riktigheten av denna analys. Den nya nordeuropeiska och norska försvarsplanen åsyftar att stoppa upp eventuella angrepp "vid regionens ytterkanter i norr och söder".

Vid utgången av 1952 skall Norge kunna mobilisera 270.000 man inom alla försvarsgrenar, en ökning av vid pass 30 proc. Härens "fältavdelningar" motsvarar då fyra divisioner, 50 proc. mera än nu. Övningstiden blir jämförelsevis kort efter internationella mått, men Hauge konstaterar att krigsmakten helt enkelt inte orkar bära en första tjänstgöringstid på 18 månader, främst på grund av befälsbristen; därför stannar den vid 12 månader, kombinerade med repetitionsövningar. Försvarsministern understryker behovet av att förstärka befälskårerna inom alla vapengrenar: han begär en utbyggnad på drygt 40 proc. inom loppet av två år. Förslaget tar särskilt sikte på att förbättra lönevillkoren för befäl i de lägre graderna, där rekryteringen efter kriget har varit svårast. Något "enhetligt befäl" i den Vougtska stilen talas det inte om. Norges försvarsminister är tvärtom angelägen att stärka stommen inom alla befälskårer. Att den förlängda tjänstgöringstiden för de värnpliktiga kommer att ställa befälet inför vanskliga problem har försvarsministern klart för sig. Det gäller ju också att ta hand om den tillströmmande vapenutrustningen, ge alla årsklasser teknisk skolning och säkerhet samtidigt som de skärpta beredskapskraven tillgodoses.

"Vi får följa vårt eget system", sade Hauge i en nyårsintervju. Vi skall se till att en angripare "inte med små medel kan överrumpla oss och slå ut oss innan vi hunnit uppbåda våra väpnade styrkor". Och det socialdemokratiska huvudorganet talar nu om "en ministyrka" — även Nordens stater har lagt märke till kommunismens aggressiva handlingar och måste anpassa sig till denna verklighet, de överflödande fredsvänliga talesätten betyder mindre. Arbeiderbladet citerar ett gammalt ryskt ordspråk: "Dina gärningar talar så högt att jag inte hör vad du säger."

Hr Bergvalls föredrag

ägnas i Morgon-Tidningen en hel ledare, trots att tidningen inte med ett ord refererat detsamma i torsdagsnumret. Man satsar helt på polemiken och struntar i en objektiv redogörelse för saken — det ger politiseringen i ett nötskal. Tidningen är påtagligt besvärad av hr Bergvalls påpekande att den hållning som socialdemokraterna intagit i Stadshuset inte går att förena med den som hr Sköld gjort sig till talesman för. Det spelar ingen roll för "den stora finanspolitiken" med en underbalansering i Stockholm på nära tio milj. — så lamt försvarar MT partiets hållning i skattefrågan. Man begick ett fel, men felet var inte tillräckligt stort för att på allvar rubba hr Skölds cirklar! Misstagets storleksgrad kan lämnas därhän — vad som har intresse är att det nu underförstås att den polemik som socialdemokraterna ännu för några månader sedan förde i skattefrågan var alldeles uppåt väggarna i sin kortsynthet.

DN och ryssavtalet

Många konstiga beskyllningar har vi utsatts för, men ingen har tidigare anklagat Dagens Nyheter för att ha arbetat för den ryska miljardkrediten. Nu har Morgon-Tidningen tagit detta steg. "Ryssavtalet antogs för snart fem år sedan, på livlig rekommendation av Dagens Nyheter", heter det. Bevisningen består i ett citat där Dagens Nyheter uttalar sig positivt om handeln med Ryssland och antyder möjligheten av en begränsad kredit. Den citerade ledaren skrevs den 7 november, då striden om ryssavtalet var som skarpast och Dagens Nyheter sedan månader angripit regeringsförslaget.

Kritiken av kreditavtalet började i denna tidning så snart som huvuddragen av förslaget på sommaren 1946 kommit till offentligheten. Några exempel:

17/6 Att med kredit främja en export som inte skulle bli ett led i uppbyggandet av en framtida varaktig marknad vore inte endast meningslöst, utan direkt skadligt, därför att det skulle skärpa materialsvårigheterna för angelägna inhemska anläggningsarbeten och samtidigt ge delar av vår industri en inriktning som inte kunde tillgodogöras i framtiden.

8/9 Under rubriken "Landsfarlig politik":

Även i sin modifierade form är regeringens avtalspolitik farlig. Den innebär, vilket varje reflekterande människa måste inse, risker för att våra egna behov väsentligt får eftersättas, att vi bland annat får bygga färre bostäder än eljest skulle vara möjligt.

Men hur lät det i Morgon-Tidningen?

14/9 förklaras att den goda investeringskonjunkturen efter allt att döma får ett snabbt slut:

"Då blir det nog plats för Rysslandsleveranser — kanske till och med övernog av plats. Och så blir det heller inte fråga om att dra åt något hål i svångremmen. Det kan tvärtom bli så att vi får dra in många fler hål i svångremmen om vi i det läget inte har ett handelsavtal med Ryssland." (Statssekreterare Sterner.)

23/10 rasar tidningen mot Dagens Nyheters chefredaktör:

"I snart fyra månader har han kämpat mot det ryska handelsavtalet."

15/11 kännetecknas ryssavtalet som "ett livselixir för näringslivet".

PRESSGRANNAR

Utrikesminister Achesons förklaring visar att USA:s regering har fullt klart för sig de neutrala staternas handelspolitiska dilemma i nuvarande situation och att den i princip är ovillig att utnyttja detta dilemma liksom båda parter gjorde under senaste världskriget. Stockholms-Tidningen (fp) sammanfattar sina intryck på det sättet och fortsätter:

Detta är den ekonomiska sidan av vårt allt överskuggande politiska problem för närvarande och är sålunda en handelspolitisk parallell till det problem, som låg bakom debatten om Kinaröstningen, nämligen vårt förhållande till FN.

Det är sålunda ett ytterst vitalt problem för vårt land och hade ingalunda förtjänat den behandling, som UD givit det i alla sina kommunikéer. Det har inte — som UD envisas med att insinuera i sin senaste förklaring — i någon enda tidning gjorts en sammanblandning mellan råvaruproblemet och frågan om östhandeln. Men på många håll har risken för ett för vår del ytterst litet önskvärt samband mellan de båda frågorna påtalats ... Om utrikesdepartementet hade material att skingra denna oro borde man kunnat vänta att det skulle ske i stället för att bondneka till att problemet existerar. Acheson har tydligen varit mera känslig för de neutralas oro på denna punkt.

I direktiven för den kommitté som sysslar med den psykologiska beredskapen framhöll inrikesministern att "tillhandahållandet av nyheter och informationer, på vilkas objektivitet och sanningsenlighet allmänheten känner sig kunna lita" måste ingå som ett väsentligt led i upplysningsverksamheten. Statsrådet Mossberg upprepade sin åsikt häromdagen i ett diskussionsinlägg. Det är icke nödvändigt att ta till orda i alla frågor, sade han, men när man gör det, måste de uppgifter som lämnas till alla delar vara korrekta. Svenska Dagbladet (h) ger en aktuell tillämpning av denna sats:

Faran med kommunikéerna från UD, sådana som de vid några tillfällen visat sig vara, är att de minska allmänhetens tillit till de officiella redogörelserna. De ha icke uppfyllt de krav, som inrikesministern med rätta velat uppställa på officiell nyhetsförmedling, utan äro i stället snarast ett övertygande exempel på hur man icke får gå till väga om man vill bevara förtroendet för regeringen och dess organ.

Om icke departementets ledning har klart för sig att sådana bidrag till uppbyggandet av en psykologisk beredskap verka i motsatt riktning, blir frågan en angelägenhet för hela regeringen.

Det rör sig om så väsentliga ting som vårt lands försörjning med för vårt eget försvar nödvändiga varor. Bör inte folket få nödiga informationer då det gäller sådana saker? Ett nej på den frågan innebär ett klart underbetyg åt detta folks mognad och omdöme, säger Östergötlands Dagblad (h). Det kan inte vara riktigt att medborgarna i ett demokratiskt land skall vara hänvisade till de informationer som ett främmande lands ambassad anser det lämpligt — och nödvändigt — att ge:

Utrikesminister Undéns och UD:s sätt att undanhålla den allmänna opinionen betydelsefulla fakta eller att genom märkliga "dementier" skapa villrådighet har blivit för mycket även för LO-organet Aftontidningen. Man förstår att missnöjet med skötseln av hr Undéns departement börjar gripa omkring sig.

Kanske även inom departementet. Att uppfylla de fordringar på oklarhet och allmän trubbighet hr Undén ställer måste för de mest lojala ämbetsmän vara påfrestande.

Rättvisans kvarnar mala långsamt i huvudstaden, skandalöst långsamt och ineffektivt, konstaterar Eskilstuna-Kuriren (fp) i anslutning till advokat Behms redogörelse:

Dessa siffror, som ge bakgrunden till ett numera i landsorten ganska vanligt påstående om att man "inte kan få rätt i Stockholm", belyser advokaten med några exempel, som visa hur rättssäkerheten sätts i fara. Ännu flera torde utan möda kunna dras fram ur det sorgligt rika materialet — förfördelade och bedragna människor, som bli ställda utan möjlighet till skydd och revansch, skadestånd, som inte bli utdömda förrän efter månader och år eller kanske aldrig, ångest och resignerad väntan. Än värre är att tillståndet inger särskilt unga människor av en viss sort känslan av att brott lönar sig.

Så illa är det ännu i varje fall icke ställt ute i landet, men även där börjar personalbrist och arbetsanhopning att skapa allvarliga problem. För kort tid sedan blev, för att ta ett exempel, en ökänd slagskämpe i en mellansvensk stad polisanmäld för grov misshandel. Polisen kände gossen ifråga. Mot honom lågo tidigare en anmälan för inbrott och en för misshandel inne, och det var känt, att han ständigt var inblandad i slagsmål. Myndigheterna hade emellertid händerna fulla med annat arbete, och ynglingen fick gå onäpst vecka efter vecka, månad efter månad. Under tiden hann han sprida vantrevnad och osäkerhet omkring sig och skröt själv med att han bara på ett par veckor deltagit i fyra vilda slagsmål, av vilka endast ett polisanmälts. "Jag blir i alla fall insydd på ett år", menade han, "så det kostar inte mer, om jag spexar litet till."

Ett annat exempel:

För cirka ett år sedan anmäldes en grov förskingring av en tjänsteman i förtroendeställning. Han blev omedelbart skild från sin befattning, och utredningen sattes i gång. Den är ännu icke slutförd, och det kan komma att dröja flera månader, innan målet mot honom — som med säkerhet kommer att innebära urbota straff — kommer före. Under tiden har mannen ifråga lyckats få en ny plats och är efter den första chocken i samband med avslöjandet i färd med att, så vitt man förstår, målmedvetet och ärligt bygga upp en ny existens för sig och sin familj. Dessa strävanden komma att bryskt avbrytas i samma ögonblick som han, långt efter sitt brott, dras inför domstol och sänds till fängelse.

Straffet, som då drabbar honom vida hårdare och obarmhärtigare än om det kommit i nära anslutning till brottet, har då för länge sedan förlorat sin förbättrande och samhällsskyddande karaktär. Det blir inte annat än revansch och hämnd.

Men det är, som sagt, vida värre i Stockholm, där man utan tvekan kan tala om en svår kris för rättssäkerheten:

Samhället har förlorat greppet om sin primära uppgift, att skydda människorna och skipa rätt mellan dem, helt enkelt därför att rättvisans tjänare inte räcka till ... Förordningar, avsedda att göra livet tryggare för människorna, produceras på löpande band, men deras övervakning kräver så stor personal, att det som blir över inte räcker för att skapa trygghet på väsentliga områden.

Det finns mera lag än rätt i landet, det är slutreflexionen.

RIKSDAGSMÄNNENS INKOMSTER

Av fil. lic. GUNNAR LINDGREN

Med anledning av debatten kring riksdagsmännens löner har fil. lic. Gunnar Lindgren för Dagens Nyheter verkställt en utredning av riksdagsmännens inkomst- och förmögenhetsförhållanden samt yrkesgruppering. Resultatet presenteras i denna och en följande artikel.

I DESSA TIDER av allmän inkomststegring tycks turen nu ha kommit till riksdagsmännen. Proposition om höjning av riksdagsarvodena framläggs inom kort. I detta läge har det sitt intresse att se hur riksdagsmännens försörjningsfråga i sin helhet ligger till. Material för en sådan undersökning kan erhållas ur taxeringslängderna, som ju enligt riksdagens eget beslut är offentligen tillgängliga. I denna och en följande artikel skall redogöras för vissa huvudresultat av en statistisk bearbetning av riksdagsmännens taxeringar.

Undersökningen avser dels 1949 års riksdag enligt 1948 års inkomstförhållanden, dels 1948 års riksdag — alltså läget före de senaste andrakammarvalen — på grundval av 1947 års inkomstförhållanden. I det sistnämnda fallet ägde taxeringen rum enligt de äldre skattereglerna, varför även uppgifter om skattepliktig förmögenhet kunnat erhållas.

I taxeringslängderna redovisas inkomsternas fördelning på förvärvskällor enligt samma grunder som igenkännes från deklarationsformuläret: inkomst av jordbruksfastighet, annan fastighet, rörelse, tjänst (inkl. tillfällig förvärvsverksamhet) samt kapital. Från summan av intäkter minus avdragsgilla kostnader under de olika förvärvskällorna avgår sådant underskott som inte kunnat avdras under förvärvskällan själv. Det belopp som då kvarstår är vad som på deklarationsformuläret och i den allmänna inkomststatistiken betecknas "sammanräknad nettoinkomst".

Vid bedömningen av riksdagsmännens taxeringar bör hållas i minnet beräkningen av själva riksdagsarvodet. I den sammanräknade nettoinkomsten enligt taxeringarna kvarstår för stockholmare ca 6.400 kr. och för övriga något över 2.700. I den följande redovisningen ingår riksdagsarvodena med dessa belopp när det gäller 1948 års inkomstförhållanden.

Av 1949 års riksdagsmän var det 70 stycken som inte tillhörde 1948 års riksdag och i vilkas inkomster följaktligen inget riksdagsarvode ingår. Valet 1948 förändrade riksdagens personuppsättning en hel del, särskilt inom folkpartiet. För att undvika denna felkälla vid jämförelsen de olika partierna emellan har uppgifter inhämtats också beträffande 1947 års inkomster för 1948 års riksdagsmän. Endast i ett fåtal fall förelåg här den situationen att inget riksdagsarvode ingår i 1947 års inkomst. Nettoeffekten av riksdagsarvodet i talen för sammanräknad nettoinkomst uppgick detta år till 4.875 kr. för stockholmarna och till knappt 2.200 för de övriga.

Vid inkomstbedömningen kan man tveka hur samtaxerade makar bör räknas. Självklart blir bilden av den absoluta nivån något annorlunda alltefter som man räknar efter "familjeinkomsten" (vilket statistiska centralbyrån gör i sin årliga statistik över taxeringsresultaten) eller efter den enskilde inkomsttagarens inkomst (så som skett i hittills publicerade delar av 1945 års folkräkning). Just för riksdagsmännen har frågan större betydelse än för inkomsttagarna i allmänhet. Av de 380 ledamöterna behandlades vid 1949 års taxering inte mindre än 349 stycken som gifta, varibland 118 stycken som samtaxerade makar (20 högermän, 26 folkpartister, 6 bondeförbundare, 60 socialdemokrater och 6 kommunister). Att "riksdagsmakarna" spelade en inte så liten roll för försörjningssituationen i dessa 118 fall framgår av genomsnittet för deras sammanräknade nettoinkomst: högern 19.500, folkpartiet 7.400, bondeförbundet 4.700, socialdemokraterna 5.100, kommunisterna 4.500 och riksdagen som helhet 7.900 kr. (I parentes må påpekas att siffran för högern påverkats ganska starkt av en enstaka mycket stor kapitalinkomst. Räknar man bort detta fall, utjämnas skillnaden mot folkpartiets makar så gott som helt.)

Följande tabell redovisar riksdagens och partiernas inkomstfördelning de båda undersökningsåren. Härvid har valts att för 1949 års riksdag utgå endast från riksdagsmännens egen inkomst, medan fördelningen i fråga om 1948 års riksdag är gjord med utgångspunkt från "familjeinkomsten" i de då föreliggande 112 samtaxeringsfallen (fördelade på partierna i tabellens ordning med 27, 13, 5, 58 respektive 9 fall):

Parti	Medianinkomst kr.	Inkomstklass i 1.000-tal kr. 0-5	5-10	10-15	15-20	20-30	30-50	50-	Samtliga
1949 års riksdag — 1948 års inkomster (exkl. makarna)									
Högern	25.700	1	7	4	6	10	8	11	47
Folkp.	15.200	2	15	20	11	7	15	5	75
Bondef.	9.400	6	22	9	6	5	2	1	51
Soc.	10.600	40	49	42	25	25	14	1	196
Komm.	5.900	4	6	1	—	—	—	—	11
Hela rd.	12.000	53	99	76	48	47	39	18	380
1948 års riksdag — 1947 års inkomster (inkl. makarna)									
Högern	30.300	4	5	4	9	10	18	14	64
Folkp.	20.300	2	8	7	3	12	6	4	42
Bondef.	9.000	6	25	13	2	7	3	—	56
Soc.	11.200	36	53	35	28	28	15	5	200
Komm.	6.900	4	8	4	1	1	—	—	18
Hela rd.	13.400	52	99	63	43	58	42	23	380
Procentuell fördelning — 1948 års inkomster (inkl. makarna)									
1949 års riksdag	13.800	11	24	19	13	16	11	6	100
Samtl. ink.-tag.	4.400	58	34	5,5	1,4	0,9	0,4	0,1	100

Siffrorna talar bäst för sig själva och behöver föga kommentarer. Håller man sig till riksdagen som helhet och bortser från makarnas inkomstbidrag, visar det sig att 1949 års riksdagsmän — varav 310 stycken hade riksdagsarvode år 1948 — år 1948 till två femtedelar uppnådde inkomster på högst 10.000 kr., medan 25—30 proc. kom över 20.000-kronorsstrecket. Skillnaderna de olika partierna emellan är emellertid starkt markerade. Den utpräglat gynnsammaste inkomstfördelningen uppvisar högerrepresentanterna med nästan en fjärdedel ovanför 50.000 (varav t. o. m. 6 ovanför 100.000) och endast en sjättedel under 10.000. Folkpartiets riksdagsgrupp kommer som god tvåa — dock väsentligt efter högern — med 25—30 proc. ovanför 30.000 kr. och något färre nedanför 10.000. Som trea följer så socialdemokraterna med 45 proc. i de två lägsta inkomstklasserna och något mer än en femtedel ovanför 20.000 kr. Att den nästan bara av aktiva jordbrukare bestående bondeförbundsgruppen följer först på fjärde plats — med mer än hälften nedanför 10.000 kr. — överraskar knappast. Kommunisternas jumboplacering är kanske däremot mera utpräglad än man på förhand skulle gissat.

En jämförelse med siffrorna för 1948 års riksdag enligt 1947 års inkomstförhållanden bekräftar att partiskillnaderna rimligen måste betraktas som typiska: ordningsföljden mellan partierna och den relativa fördelningen på de olika klasserna företer alldeles samma huvuddrag som i fråga om 1949 års riksdag. Gör man sig besväret att studera de föreliggande knappa uppgifterna rörande inkomstfördelningen inom partiernas valmanskårer — tillgängliga i det nyutkomna arbetet "Gallup och den svenska väljarkåren" — får man på det hela taget det intrycket att väljarnas inkomstskillnader ganska väl avspeglas i deras förtroendemäns ekonomiska status, även om skillnaderna mellan de valda förefaller åtskilligt starkare dimensionerade än motsvarande skillnader mellan väljarkårerna.

Den i slutet av tabellen gjorda jämförelsen mellan å ena sidan riksdagens 380 ledamöter och å andra sidan hela folkets 3,4 milj. inkomsttagare måste givetvis tas med stark reservation. I själva verket rör det sig knappast om jämförbara grupper, vilket framgår redan av de förut lämnade uppgifterna om antalet gifta respektive samtaxerade: Medan endast 45—50 proc. av taxeringsenheterna i riket behandlas som gifta, är motsvarande tal för riksdagen 90—95 proc. Mot hela folkets 11—12 proc. samtaxeringsfall står riksdagens 30 proc. Denna strukturskillnad sammanhänger givetvis till stor del med det olika åldersurvalet. De yngsta årsklasserna saknas som be-

DAGENS NYHETER
TEGELBACKEN, STOCKHOLM 1
Telefon: 22 40 00
Telegramadress: Dagenyheter.
Postgiro nummer 1616 (för annonser) 1617 (för prenumeration)
Chefredaktör: Herbert Tingsten. (Träffas säkrast kl. 13.30—14.30)
Politisk huvudredaktör: Leif Kihlberg.
Redaktionschef och ansvarig utgivare: Sten Hedman.
Dagens Nyheters Aktiebolag: Verkst. direktör: Helge Heilborn
PRENUMERATIONSPRISER
A Stockholmsupplagan
Månad ... 5:25 Kvartal .. 15:25
Halvår ...30:— Helår ....60:—
ANNONSPRISLISTA
daterad 1/1 1951 tillhandahålles på begäran.
Dagens Nyheters tryckeri, Sthlm.

Riksdagssammanträden

Lördagen den 24 febr. 1951
Första Kammaren kl. 2 e. m.
Andra Kammaren kl. 2 e. m.

Ett världsnamn?

FÄRÖINGEN *William Heinesen* är enligt vad förlaget — och det är ändå Gyldendal — skriver på baksidan av hans senaste bok, *De fortabte spillemænd*, på väg mot världsberömmelsen. Beviset är att hans närmast föregående roman, "Den svarta grytan", har översatts till svenska, norska och tyska. Och att förhandlingar lär föras om översättning till ytterligare några språk. Så den längsta vägen tycks ju återstå. Reklam är reklam, men i detta fall häpnar man över yvigheten. Intressantare är emellertid att Heinesen och hans gryta har haussats av en rad kända danska kritiker. Hans Kirk har satt sitt namn i pant på att han är en stor diktare, i Information har det sagts att grytan "vil blive stående i litteraturen", och Politiken har funnit att den både "ryger af blod" och "syder af liv" — hur nu det går att förena. Har man läst "Den svarta grytan", är denna rad av lovord ett mysterium.

"De fortabte spillemænd", som kom i julas, lär heller inte komma ut på någon jorden runt-resa. Det är en anspråkslös underhållningsroman kring en musikbegåvad och godsint excentrisk syskonkrets. På Färöarna. Författaren har också skisserat en mängd andra krumeluriga figurer, och mot slutet av berättelsen träffar man rent av på ett stycke intrig. Det mest lyckade i boken är några små parodier på litteraturhistorisk fraseologi.

INGEMAR WIZELIUS

Den gula hinnan hotar Er skönhet

IRIUM I PEPSODENT
tar bort den gula hinnan, som ständigt nybildas på emaljen och utgör en fara för tändernas hälsa och skönhet. Pepsodent är den enda tandkräme, som har Irium, borsta med Pepsodent och Ni vågar alltid le öppet och vackert.

PEPSODENT med IRIUM
tar bort hinnan — ger tänderna lyster
Pepsodent Co AB, Stockholm. PS 37-2503-50

Storsuccé

Stina Palmborg
SVÅR-HANTERLIGA BARN
"Om jag får ge läsaren ett råd: läs boken. Antingen läsaren är mamma, pappa eller (och) lärare respektive lärarinna, *läs boken*."
Mollie Faustman i Idun
★
På två dagar från 14:e till 16:e tusendet
6:75, inb. 9:—
NATUR och KULTUR

TIDENS
stipendier har tilldelats

LARS AHLIN

HANS PETERSON

Lars Ahlin:
Tåbb med manifestet 8:50
Inga ögon väntar mig 7:50
Min död är min ...... 12:50, inb. 16:—
Om .... 13:50, inb. 17:50
Fångnas glädje 6:50
Jungfrun i det gröna 9:50
Egen spis .... 11:50, inb. 15:—
Huset har ingen filial 10:50
Hans Peterson:
Flickan och sommaren 8:75
TIDENS

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.